

Razstava Pavla Florjančiča ob umetnikovi 60. letnici

Likovni program Loškega muzeja smo v letu 2007 obogatili s slikarsko razstavo Ločana Pavla Florjančiča, ki nas že vrsto let vedno znova preseneča s svojimi deli. Odprtje razstave smo doživeli 23. avgusta v Galeriji Ivana Groharja na Mestnem trgu 37 v Škofji Loki. Pavel Florjančič je umetnik s slikarskim načinom, ki je v Sloveniji izjemno redek. Njegove do skrajnosti oblikovno in barvno izpiljene slike navdušujejo predvsem ljubitelje realističnega in hiperrealističnega slikarstva, lahko pa rečemo, da pritegnejo pozornost skoraj vsakega gledalca z estetskim čutom. Razstavljene podobe smo poimenovali z besedno zvezo "živožitja", ker se nam zdi prikladna oznaka za "tisto", po čemer se dela Pavla Florjančiča razlikujejo od standardnih tihožitij. Njegove slike so inspiracija tudi tenkočutni pesniški dušici Neže Maurer, ki je nalašč za to priložnost ubesedila nekaj Florjančičevih slikarskih momentov. Razstava je časovno sovpadla z umetnikovo 60. letnico; rodil se je 11. avgusta 1947 v Virlogu pri Škofji Loki. V letih 1962-1966 je obiskoval Šolo za oblikovanje v Ljubljani, kjer je diplomiral na oddelku za uporabno grafiko pri prof. M. Šuštaršiču. Študij je nadaljeval na Pedagoški akademiji na oddelku za likovno vzgojo pri prof. F. Uršiču in prof. M. Šuštaršiču. Od leta 1970 do 1975 je poučeval likovno vzgojo na osnovni šoli v Škofji Loki.

Leta 1975 je dobil status samostojnega kulturnega delavca - slikarja. Od takrat intenzivno samostojno razstavlja, predstavlja se tudi skupinsko; sodeloval je na mnogih razstavah v okviru Likovnih prizadevanj na Gorenjskem, Zveze društev likovnih umetnikov Slovenije, Galerie in der Prannerstrasse in Galerie in der Phisterstrasse iz Münchna.

Leta 1977 je dobil državno štipendijo iz Sklada Moše Pijade za študijsko izpopolnjevanje v Parizu, od leta 1986 do 2006 je sodeloval z Galerie in der Prannerstrasse iz Münchna.

Živi in dela v Škofji Loki kot svobodni umetnik, slikar.

Ob odprtju razstave Pavla Florjančiča avgusta 2007 v Galeriji Ivana Groharja. Na sliki: Boštjan Soklič, Jana Mlakar in Pavel Florjančič.

Pavel Florjančič, Potonika, 2007, olje na platno.

Rožnata potonika

*Tako je mila:
pokleknil bi pred njo -
ožarjeno jutranjico.*

*Tako je dehteča:
čmrlja omamlja, veter -
in mene.*

*Tako je razkošna:
potonil bi v njo -
v svojo potoniko.*

Neža Maurer

Živožitja Pavla Florjančiča

Vsekakor je Pavel Florjančič eden najbolj likovno prepoznavnih in stilno profiliranih likovnih ustvarjalcev na Loškem. Njegova popolna predanost tihožitni tematiki, ki je v naši zavesti sicer vseskozi navzoča, a jo žal prevečkrat povežujemo z nostalgичnimi občutki, dekorativnostjo in historičnimi umetnostnimi obdobji, avtomatično ustvarja pri gledalcih močno željo po likovnem presežku. Zelo redko ima dobro tihožitje neko konkretno zgodovinsko ozadje: ponavadi je nefilozofsko, nereligiozno in nezgodovinsko, postavljeno v krajevno neopredeljeno prostorsko polje, ki pa je neizmišljeno in formalno prepričljivo.

V svojih novejših delih, s katerimi se Florjančič predstavlja v Galeriji Ivana Groharja, avtor združuje bogate slikarske izkušnje, zavidljivo poznavanje slikarske tehnike, inventivnost in željo po perfekciji. Z novim sklopom podob, izvedenih v tehniki oljnega slikarstva, kontinuirano nadaljuje svojo konsistentno žanrsko usmerjenost, ki se napaja s kreativno energijo iz brezštevilnih likovnih odnosov, poglobljenih slikarskih razmišljanj in predmetne metafizike. Razkriva nam subtilno likovno govorico na osnovi svetlobnih in barvnih kvalitiet, kompozicijske umerjenosti in specifične izraznosti. Pavla Florjančiča bi težko označili kot drznega iskalca novih likovnih vrednot, pa vendar njegova dela pri marsikom vzbujajo občutje maksimalnega estetskega ugodja. Avtorjevo fotografsko oko beleži komaj slutene prostorske detajle, ki povprečnemu opazovalcu ponavadi ostajajo skriti. Prodornost Florjančičevega jasnega, do konca izčiščenega vpogleda v skrivnostni svet razporejene predmetnosti je v kontekstu slikarskega podajanja prostorske intimne izjemna. Florjančič ne izpostavlja enega samega predmeta, kajti v njegovi obravnavi so vsi enakovredni. S čutom za vznemirljive barvne odtenke, in že s skoraj popolno barvno lestvico, presega likovne standarde klasičnega slikarskega žanra, za katerega (po mnenju mnogih) v današnjem času ni pretiranega zanimanja. Nekaterim se zdi taka likovna govorica preveč dekorativna, drugim premalo pomenljiva in vsakdanja, dejstva pa kažejo drugače. Sporočajo nam, da je manira še zelo živa in aktualna, le v odnosu do "modernih" umetniških pojavov ostaja neka-ko ob strani, v kotu, kamor reflektorji, namenjeni komercialnim oblikam umetnosti, ne posvetijo.

Mojster je pri prenašanju vidnih vtisov na platno neverjetno korekten; zvest je prefinjenim odtenkom, porojenim v trenutku, ko se predmeti odzovejo na spremembe svetlobnosti. Svojo slikarsko prežo osredotoča na odbleske svetlobe, ujete v kozarcih, v katerih se bohoti rujno vince, na sočnost sadja, počivajočega v svojih skledastih posteljicah in spodrecano draperijo, ki vleče radovedne poglede nase. Dozdeva se nam, da slikarju ne gre toliko za povelečevanje in izpostavljanje nadrobnosti, kot za poglobljeno analiziranje medsebojnega razmerja med posameznimi oblikami in prostorskimi vzorci. S slikarsko eleganco obdaja predmete in cvetje s fluidnim dostojanstvom bivanja, prikaže njihovo snovnost in polnost na vzvišen, a hkrati realističen način. Sooči nas z rahlo idealiziranim, pa vseeno v jedru naturalističnim področjem, spominjajočim na dramatične momente, povzete iz kontekstov, bolj tipičnih za krajinarsko slikarstvo.